

вржъзъ духоветѣ и сѣрцата на солдатитѣ. Не чуваше нѣкоя освѣнъ похвални слухове за нейното дѣстоинство и нейнитѣ услуги. Царьтъ тоже, прѣвзетъ много отъ нейнитѣ велики качества, неможаше вѣки да ся стѣрни; той самъ публично ѱ отдаваше справедливостта що ѱ дѣлжнѣяше; и щомъ стигна въ своята дѣржава, той я награди като объяви женидбата си съ нея, при сичкото усилие, истинско или присторно, що тя показа за да го вѣзвѣрне отъ това. Йоше повѣче, за да остави на потомството една память за въ нейна слава отъ брѣговетѣ на Прутьгъ, той постави въ нейна честь ордиятъ на своята Катерина, надъ когото я и опрѣдѣли главатарка.» Тѣ отидохъ въ Петербургъ, дѣто подновихъ, за да кажемъ тѣй, вѣнчанieto чрѣзъ церемониялното празнувание на тѣхното заврѣщание.

Името спаситель ечеше йоше за Катерина въ дѣржавата както и мѣжду войската, когито случайтъ даде на яве темнотата що покриваше началото на тѣзи княгиня прѣдъ публиката. И ето случката що ся случи три месеца послѣ коронасьванieto на Катерина.

«И единъ селачинъ, сеизинъ въ гостилницата на Курляндия, като бѣше пиянъ, скара ся съ други тоже пияни и подобни нему. И единъ извѣрденъ посланникъ отъ Полскійтъ царь, който, като ся врѣщаше отъ Москва за да си отиде въ Дрезденъ, бѣше ся запрѣлъ случайно на тѣзи гостилница, и бѣше свидѣтель на този споръ. Той даде ухо, и чу едного отъ пиянцитѣ да бѣбре, чрѣзъ заклятие, и да казва на другитѣ да не бѣдѣтъ до толкова нападателни и безочливи защото той има роднини доволно силни на който като каже една дума ще ги накара да ся разкаѣтъ.

«Министрътъ ся смая отъ думитѣ на този пияница, попита за името му и за неговото битие. Отговорихъ му че той е единъ простъ Поляшки селянинъ, сеизинъ на гостилницата, и че ся именува Карлъ Скавронски. Внимателно той като разгледа добрѣ този дебелъ селянинъ, намѣри че неговитѣ дебели черти носихъ една издалечна прилика съ тѣзи на царицата Катери-